
ROBERT MASELLO

A
Medúza-
amulett

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2018

A szüleim, Tom és Sonia emlékére

Prológus

(Részlet a *La chiave alla vita eterna* [Az örök élet kulcsa] című, Benvenuto Cellininek tulajdonított műből, amelyet az itáliai Firenzeben nyomtattak ki 1534 körül. A kötetet a Newberry Könyvtár [60 W Walton Street, Chicago, Illinois] állandó gyűjteménye őrzi egy anonim adományozó jóvoltából.)

Éjszaka a Colosseumban bóklászni nem gyáváknak való multság, és miközben dr. Strozzi és a lámpását követtem, felmerült bennem a kérdés, hogy bölcsen döntöttem-e a sorsom felől. Bár a doktor művelt, idős ember volt, láttam, hogy remeg a keze, amikor a hatalmas, ősi amfiteátrum közelébe értünk.

A régóta elhagyatott és felújításért könyörgő épület ólakkal, istállókkal és elkerített udvarokkal volt körülvéve, amelyekben egykor a birodalom különböző sarkaiból összegyűjtött oroszlanokat és krokodilokat, bikákat és tigriseket, elefántokat és leopárdokat tartották, hogy később egymásnak ugrasszák őket az arénában. Azt mesélik, egyetlen nap alatt több ezret mészároltak le közülük szórakozásból.

És persze embereket is. Amikor dr. Strozzi lámpása a Ludus Magnus gladiátoriskola kamrái mellett haladt el, mintha még mindig éreztem volna a verejték, a cserzett bőr és a vas szagát.

De a többi tehetséges és ambiciózus fiatalemberhez hasonlóan én sem hagytam, hogy a félelem vagy a babona az utamba álljon.

A hátamon cipeltem azt a ponyvát, amelyben az előttünk álló szent-ségtelen munkához szükséges eszközök voltak. Dr. Strozzi, aki Pa-lermótól Madridig híres volt a nekromanciában tanúsított szakér-telméről, egy halott ferences szerzetes csuháját viselte, én pedig egy gyilkosét, akit a város peremén lévő keresztútnál akasztottak fel.

– Ha az ember halottakat akar látogatni – tájékoztatott a doktor –, minden szempontból *simpaticónak* kell lennie. Fel kell vennünk a romlás szagát. – Kilenc napon át nem fürödtünk evégett, és sót sem ettünk, mivel az tartósítószer. A húsunk kutya volt, Hekaténak, a sötét hold istennőjének a társa. És szexuális közösülésben sem vettünk részt. Ahogy dr. Strozzinak válaszoltam a sokadik figyel-meztetésére ebben a témában: „Kinek is kellenék ilyen állapotban?”

Hódolatunk további jeleként a lelkek felé, amelyeket megidézni kívántunk aznap éjjel, a Császár kapuján léptünk be a Colosseumba. A bronzkapcsokat, amelyek a helyén tartották a márványlapot, már rég ellopták, és magát a márványt is elhordták a méasztartalma miatt. Mesteremberként szíven ütött a műremek elvesztése. A világban, mint azt mondani szoktam, eluralkodtak a barbárok.

Mivel lógott az eső lába, nem vesztegettük az időt, miután be-jutottunk. Az ősi istenek tekintete előtt, akiknek összetört szobrai bámultak le ránk minden oszlopról, leereszkedtünk a *hypogeumba* – az alagutaknak, az átjáróknak és a lépcsőknek abba a labirintusába, amelyet az aréna egykori földes-homokos talaja takart. Ez az út-vesztő azóta viszont a felszínre került, és a közepén meg is találtuk azt a zárkát, amelynek részben megmaradt a teteje, és így némi vé-delmet kínált a közeledő vihar ellen. A falakról rozsdás béklyók lóg-tak, és az egyik korbácsolóoszlopon találtam egy kampót, amelyre felakaszthattam a terhemet.

Az idős varázsló bal felé haladva – minden okkult dolgok irá-nyába – egy krétakört húzott a porba, és rárajzolta a Föld, a Levegő, a Tűz és a Víz szimbólumait. Erre azért volt szükség, hogy távol tartsa a démonokat és a szellemeket. Eközben én tüzet csiholtam a zsákban lévő gyújtós segítségével. Dr. Strozzi, miután végzett, uta-sított, hogy vessem a lángokra azokat a gyógynövényeket, amelyeket szintén magunkkal vittünk: a mirtuszt, a zsályát és az aszatgyantát.

A fát átítató szurok bűzétől és a gyógynövények erős szagától úgy éreztem, mindjárt kiég az összes érzékszervem. A szemem könnyezett, az orrlyukaim égtek, és a tűzből kipattanó szikrák nemegyszer azzal fenyegettek, hogy lángra lobbantják mocskos tunikámat. Nem gyászoltam volna meg túlságosan az elvesztését.

De miközben a doktor kántálni kezdett, és az első kövér esőcseppek lehullottak körülöttünk a kőlapokra, lehajtottam a fejem, és belekezdtem a saját invokációmba. Attól tartottam, hogy a doktor minden hírneve ellenére sem fog sikerrel járni. Az ő motivációi tisztátalanok voltak. Ő csak azért szólította meg a holtakat, hogy megkérdezze tőlük, hol rejthet a föld nagyobb kincseket, míg én azzal a szándékkal kerestem őket, hogy felmérjem a lélek mélységeit, és ezáltal megtaláljam az utat a halhatatlansághoz. Telt-múlt az idő, és a doktor hívó szavai nem jártak eredménnyel, míg az enyéim igen... egy sápadt, pislákoló alak jelent meg közvetlenül a körünkön túl.

Dr. Strozzi, amikor meglátta, azonnal elájult, az én eltökéltségem viszont csak megerősödött. Pont ezt a hosszú orrú, hegyes állú és éles tekintetű alakot akartam megidézni. A világ legnagyobb költőjének az árnyékát, aki születésére nézve szintén firenzei volt (bár ezt a jellemére nézve tagadta), Dante Alighierit.

– Tiszteletem – mondtam.

– És mégis zaklatsz? Hát a kutyád vagyok én?

A megfelelő szavakat kerestem, hogy kimagyarázzam magam, de az árnyék egyszerűen elfordult, hullámzó, zsírpapírszerű alakja ott lebegett a kövek felett.

– Tudom, mit akarsz – jelentette ki.

Bár csak egy rövid kard lógott az oldalamon, kiléptem a szent körből, és követtem. Ám az utunk hamarosan átláthatatlanná vált, és olybá tűnt, mintha egyenesen a föld mélyébe ereszkednénk rajta, a Colosseum alá, egy másik világba. Ott egyáltalán nem lett volna szabad semmilyen fénynek lennie, mégis volt egy másik ég, olyan felhőkkel, mintha izzó széndarabok lennének, és egy szuvasfogsárga holddal. A lábam alatt úgy ropogott a talaj, mintha kenyérmorzszából lenne. Hallottam, hogy hangok susognak és siránkoznak a szélben,

de néma vezetőmön kívül nem láttam senkit. Ő az ösvény tetőpontján megállt, és csontos ujjával az odalent elterülő mocsaras mélyedésre mutatva azt mondta:

– Ott. Vegyél magadhoz a vízből, ha tudsz!

Egy zöld tavat láttam a sziklaperem alatt, körülötte a forró szélben sás hajlongott. És bár nem vittem magammal se csészét, se bármiféle edényt, úgy éreztem, a vezetőm talán arra céloz, hogy igyak a vízből. Úgyhogy leereszkedtem a sás közé, ami úgy jött és ment, mintha szélből lenne. Amikor félre akartam hajtani, eltűnt, amikor viszont semmit nem csináltam, a ruhámba akaszkodott, és annyira eltakarta a talajt, hogy az összes kőben megbotlottam. Vagy legalábbis eleinte kőnek hittem őket, aztán közelebről megvizsgálva mindet, kiderült, hogy ezek egykor emberi alakok voltak, immár kővé dermedve, rémületbe torzult arckifejezéssel. Megfogtam a kardom markolatát, de nem azért küzdöttem el magam odáig, hogy gyáván visszaforduljak.

Begázoltam a tóba, és lehajoltam, hogy a tenyeremmel merjek a vízből, de az mintha elhúzódtott volna tőlem. Mikor mélyebbre nyújtottam a kezem, még jobban leapadt. *Akkor az arcomat fogom belemártani*, gondoltam, *és úgy iszom belőle*. De amikor az arcom alig egy braccióra volt a tó felszínétől, megláttam benne egy másik arc tükörképét. Izzó szeme mandulavágású volt, a haja pedig vonagló kígyókból állt. Még a sziszegésüket is hallottam, és azonnal tudtam, hogy a Gorgó kuporog mögöttem a sziklaperemen, akinek a tekintete kővé tud változtatni bárkit. Kirántottam a kardomat, és a víz tükrében láttam, ahogy elrúgta magát a szikláról. Amikor megrendítettem a pengémet, pikkelyes mellkasán találtam el a lényt.

Ám a sebe nem bizonyult halálosnak, úgyhogy – a tekintetemet végig elfordítva – a víz alatt tartottam a fejét. Az apró kígyók a kezemet harapdálták, és amikor már nem bírtam erővel, kiemeltem a fejet annyira, hogy lecsaphassak a nyakra, mintha csak fát aprítanék. A kezemben szorongatott fej úgy vált el a törzstől, mint egy indájáról levágott dinnye.

Még most sem tudom, hogyan sikerült kimenekülnöm arról a pokoli helyről. A vezetőm eltűnt, de a vízzel félig megtelt csizmámnak

valahogy sikerült visszakövetnie a saját lépteit a Colosseum alagsoráig. Abban biztos vagyok, hogy semmilyen isteni segítséget nem kaptam, azon a helyen biztosan nem. Ismét beléptem a szent körbe, a gallyaink maradékát a hamvadófélben lévő tűzünkre vettem, és hagytam, hogy dr. Strozzi tovább aludja békés álmát, miközben a szél a bajuszával játszott, a végtagjai pedig meg-megrándultak öntudatlanságában.

Még órák teltek el hajnalig, és én végig őrködtem. Amikor felkelt a nap, dr. Strozzi is felébredt, és a szemét dörzsölve azt mondta:

– A gondolataim ködösek.

– Az enyéim is – válaszoltam. És valóban úgy lüktetett a fejem, mintha megittam volna egy hordó bort.

– Sikerült felkeltenünk a halottakat? – Két varjú landolt a közelben egy sártócsában, és károgni kezdtek. – És mi van a zsákban? – mutatott dr. Strozzi az oszlopon hintázó ponyvadarabra, amelynek valami folyadék szivárgott az aljából. Ahova a cseppei hulltak, ott elhervadt és elpusztult alatta a fű. – Erre sem feleltem, mire a jó doktor azt mondta: – Bármilyen zsákmány is az, megígérem, hogy megkapod belőle a részedet.

De ezt a kincset nem lehetett úgy elosztani, mintha aranyérmékről lett volna szó, és amikor dr. Strozzi észrevette, hogy nem vagyok adakozó kedvemben, látványosan más dolgokkal foglalta el magát. A trófea már az enyém, és soha senki nem veheti el tőlem.

[Dr. David L. Franco beszerzési igazgató fordítása, Newberry Könyvtár, Chicago, Illinois. Minden jog fenntartva.]

Első rész

1. fejezet

CHICAGO NAPJAINKBAN

Miközben a vendégek elfoglalták a helyüket, David Franco ugyanazt a rebbenő kis szorongást érezte, mint mindig, amikor valamiféle beszédet kellett tartania. Valahol azt olvasta, hogy a nyilvános beszédétől való félelem az egyik leggyakoribb fóbia, de ez az információ ebben a pillanatban nem sokat segített neki. Századszor is ránézett a jegyzeteire, elmondta magának, hogy nincs mitől tartania, és ismét megigazította a nyakkendőjét.

Maga a helyiség – a Newberry Könyvtár kiállítóterme – szépen fel lett díszítve a nagy eseményre. A kivilágított vitrinekben változatos ritka kéziratok sorakoztak a könyvtár gyűjteményéből, és az antik hangszereken játszó klasszikus zenekar éppen befejezte a soron következő darabot. A pódiumon egy digitális felolvasótábla várakozott.

– Kezdődhet a műsor – suttogetta a fülébe dr. Armbruster, a tyúkanyószerű főigazgató, aki megszokott szürke szoknyáját és blézerét viselte, de az esemény tiszteletére egy nyitott könyv alakú strasszos brossal díszítette ki. – És nagyon köszönöm – tette hozzá –, hogy eljöttél ezen a jéghideg napon.

A közönség soraiban izgatott mormogás hangzott fel, amit némi köhögés és mocorgás követett, miközben a harminc-nyolcvan ven-

dég elhelyezkedett a székén. Legnagyobb részük középkorú volt, vagy idősebb – jómódú, sikeres könyvrajongók és könyvtárlátogatók. A férfiak nagy átlagban ezüstös halántékú, csokornyakkendős úriemberek voltak Harris tweedben és flanelnadrágban; a feleségek gyöngysort és Ferragamo retikült viseltek. Javarészt patinás chicagói családok képviselői jelentek meg az aranypartról és az északi parti kertvárosokból, néhány akadémiával a Northwesternról vagy a Loyoláról. A professzorokat gyűřött korbárszony nadrágjukról és zakójukról lehetett felismerni. Később majd ők fognak az első sorban tolongani a svédasztalnál. David már megtanulta, hogy soha nem szabad egy professzor és a potya svéd hűsgolyója közé állni.

– Chicago egyik jellegzetessége, az 1883 óta álló Newberry nevében – mondta éppen dr. Armbruster – szeretném megköszönni a folyamatos támogatásukat. Nem tudom, mi lenne velünk az önök nagyvonalúsága nélkül. Mint ismeretes, mi egy magánintézmény vagyunk, és kizárólag a barátainkra és a partnereinkre támaszkodhatunk a fenntartásunk végett, az új anyagok beszerzésétől kezdve egészen a... nos, villanyszámlák kifizetéséig.

Egy idős asszony meglengette a csekkfüzetét az első sorban, amit udvarias nevetés követett.

– Azt egyelőre elteheti – mondta dr. Armbruster, majd mosolyogva hozzátette: – De azért maradjon a keze ügyében.

David egyik lábáról a másikra állva várta idegesen a végszót.

– Szerintem a legtöbben már ismerik David Francót, aki nemcsak a legfiatalabb, de az egyik legszorgalmasabb munkatársunk is. David az Amherst Egyetemen végzett summa cum laude minősítéssel, majd Fulbright-ösztöndíjjal folytatta a tanulmányait Olaszországban, ahol a reneszánsz művészetet és irodalmat kutatta a Villa I Tattiban. Nemrégiben doktorált le a mi Chicagói Egyetemünkön, ráadásul mindezt – fordult David felé – hány éves kora előtt is végzte el? Harminc?

David rákvörösen azt felelte:

– Nem egészen. Múlt pénteken töltöttem be a harmincegyet.

– Ja, ebben az esetben – fordult vissza dr. Armbruster a közönség felé – jobban tennéd, ha belehúznál.

Lelkes kacagás hangzott fel.

– De, érthető módon – folytatta a főigazgató –, amikor egy anonim jótévőnk nekünk ajándékozta Dante *Isteni színjáték* című művének egy 1534-es, Firenzében kinyomtatott példányát, azonnal tudtuk, kihez forduljunk. David felügyelte a fizikai restaurálását... Elképzelni sem tudnák, hogy nézett ki a fedele, amikor megkaptuk... Továbbá ő vitte be a teljes szövegét és a benne található számtalan illusztrációt is a digitális archívumunkba. Neki köszönhető, hogy ez a kötet a világon az összes tudós és kutató számára elérhetővé vált világszerte. Ma megmutatja nekünk a könyv legszebb és legfigyelemreméltóbb oldalait, és szerintem – pillantott bátorítóan Davidre – egy rövid bevezetést is ad a költemény természeti képeibe... – David bólintott, és bukfencet vetett a gyomra, amikor dr. Armbruster odébb lépett a mikrofontól. – David, tiéd a pálya.

Visszafogott taps következett, miközben a fiatalember magasabbra állította a mikrofont, kiterítette a papírjait az olvasópolcon, ivott egy korty vizet a számára ott hagyott pohárból, majd ő is köszönetet mondott mindenkinek, amiért eljöttek. A hangja feszült és túl magas volt. Utána a fagyos időjárást is szóba hozta, de eszébe jutott, hogy ezt már a főnöke is megemlítette. Végignézett a várakozó arcokon, megköszöri a torkát, és úgy döntött, hogy befejezi az udvarias csevegést, s belevág az előadásába.

Amikor elkezdte, a lámpák fénye elhalványult, és a jobb oldalán leereszkedett egy vetítővászon.

– Dante, mint azt talán tudják is, azzal kezdte a művét, hogy *Dante Alighieri Komédiája, aki születésére nézve firenzei, erkölceit tekintve nem az. Az Isteni színjáték* elnevezés csak később keletkezett, amikor a könyvet mesterműnek kezdték tekinteni. Ez egy olyan munka, amelyet ezernyi különböző módon meg lehet közelíteni, és ezt az elmúlt évszázadok során már meg is tették – vált egyre magabiztosabbá David hangja, ahogy szilárd és számára ismerős talajon találta magát. – De ma a költeményben szereplő természeti képekre fogunk összpontosítani. És ez a firenzei kiadás, amelyet nemrégiben adományoztak a Newberry gyűjteményének, és amelyet mostanra szerintem már megtekintettek a középső vitrinben,

különösen jó alapot kínál ehhez. – David megérintett egy gombot a digitális kivetítőn, mire a vásznon megjelent az első kép, egy erdő mélyét ábrázoló metszet egy magányos alakkal, aki a fejét lehajtva lép rá egy keskeny ösvényre. – „Az emberélet útjának felén – idézte emlékezetből – egy nagy sötétlő erdőbe jutottam, mivel az igaz útat nem lelém.”¹ – Felnézve azzal folytatta: – Azt hiszem, nincs ennél közismertebb és könnyebben azonosítható versrészlet a világirodalomban, talán a „Tükröm, tükröm, mondd meg nékem, / ki a legszebb a vidéken”-t leszámítva. És észre fogják venni, hogy már itt, az eposzi magaslatokba emelkedő mű legelején egy olyan természeti világba pillanthatunk bele, amely egyszerre realiztikus, mivel Dante egy rettenetes éjszakát tölt abban az erdőben, és metaforikus. A metszet felé fordulva értelmezte a legszembeszökőbb részleteit, köztük az élet erdejében őgyelgő állatokat: a párducot, az oroszlánt és a hatalmasra tátott állkapcsú farkast. – Amikor Dante találkozik ezekkel a lényekkel, gyakorlatilag fülét-farkát behúzza elmenekül, és addig fut, amíg bele nem ütközik egy alakba, akiről kiderül, hogy Vergilius, a római költő. Az alak felajánlja, hogy átvezeti egy olyan helyen, amely „utat neked az örök helyre tárand, hol elszorúlsz majd annyi szenvedésen, láttán a sok keserves antik árnyak s az új halált kívánó bús nyögésen”.

Ekkor új kép jelent meg a vásznon, egy széles folyóé – az Acheroné, amelynek a partjain halottak seregei nyüzsögtek, az előtérben a csuklyás Kharónnal, aki csontos ujjával egy hosszú csónakra mutatott. Ez a metszet különösen kidolgozott volt, és David észrevette, hogy több fej is érdeklődve előrebillen, s mormogás támad a nézők soraiban. Erre számított is. Ez volt a leghatásosabb kiadása az *Isteni színjáték*nak, amelyet valaha látott, és szentül elhatározta, hogy ki fogja deríteni, ki volt az illusztrátor. A könyv címlapját olyan súlyosan károsította a víz és a füst, hogy egyetlen nevet sem lehetett róla leolvasni. A kötet továbbá egy alapos gombásodás elleni keze-

---

¹ Babits Mihály fordítása.

lést is kapott, de már több oldalán megjelentek a kitörölhetetlen kék és zöld foltok, nagyjából akkora méretben, mint egy ceruza radírja.

Persze David szemében az ilyen szépséghibák és az öregedésnek ezek a jelei csak még értékesebbé és érdekfeszítőbbé tették az általa tanulmányozott könyveket és kéziratokat. Már önmagában az is, hogy ez a – majdnem ötszáz éves – könyv ilyen sok kézen átment, misztikus és fontos tárgyá tette. Amikor a kezébe vette, úgy érezte, mintha kapcsolatba lépne azokkal az elfeledett olvasókkal, akik előtte lapozgatták az oldalait... talán egy toszkán *palazzó*ban, egy párizsi padlószobában vagy egy angol vidéki birtokon. Csak annyit tudott a könyv eredetéről, hogy egy helyi gyűjtő ajándékozta a Newberrynak, aki gondoskodni kívánt arról, hogy a dokumentumot megfelelően helyreállítsák, tanulmányozzák, és szerette volna, ha a benne rejlő kincsek mindenki számára elérhetővé válnak. David megtiszteltetésnek vette, hogy őt bízták meg ezzel a feladattal.

Miközben beszélt, nemcsak megnyugodott, hanem kifejezetten lelkesíteni is kezdte a lehetőség, hogy megoszthatja a Dante természeti képeivel kapcsolatos felfedezéseit. A költő szövegeiben gyakran szerepeltek állatok, de például a Nap is (ami a kor ptolemaioszi világképében bolygónak számított), továbbá a csillagok, a tenger, a falevelek, a hó. Bár a teremben félhomály uralkodott, David igyekezett folyamatosan fenntartani a szemkontaktust a közönséggel, miközben ezekről mesélt nekik, és az előadása felénél észrevett egy feketebe öltözött nőt kis, fekete kalapban, az arca előtt fátyollal, amint besurran a helyiségbe, s az ajtó közelében leül. Leginkább a fátyolra figyelt fel. Ki visel manapság ilyesmit, akár mély gyászban is? Egy pillanatra elveszítette a saját mondandója fonálát, és le kellett néznie a jegyzeteire, hogy felidézze, hol is tartott.

– A jelentés, amelyet Dante ezekhez a természeti elemekhez kapcsol, folyamatosan változik, ahogy az *Infernó*ból átme gyünk a *Purgatorió*n keresztül a *Paradisó*ba – folytatta, de a tekintete időről időre a rejtélyes, fekete ruhás nőre tévedt, és valami oknál fogva az a gyanú ütötte fel a fejét benne, hogy talán ő adományozta a könyvet, és most azt szeretné megtudni, hogy mihez kezdtek vele. Miközben a jobbán lévő vásznon egymást követték a képek, azon kapta magát, hogy

úgy magyarázza őket, mintha kizárólag a fátylas nőhöz beszélne. A titokzatos vendég teljesen mozdulatlanul ült, kezét az ölében nyugtatva, lábán fekete harisnyával, és David egyszerűen semmit nem tudott megállapítani róla... például a korát sem. Voltak pillanatok, amikor az a benyomása támadt, hogy a húszas éveiben járhat, és egy morbid jelmezbálba öltözött így fel, máskor meg a tartásából arra gyanakodott, hogy ennél érettebb korban van, olyan ugrásra készen ült a széke peremén.

Mire bemutatta az utolsó illusztrációt – a küméi Szibüllának jósló falombok örvényét –, majd lezárta az előadását Dante utolsó soraival a szeretetről, „mely mozgat napot és minden csillagot”, elhatározta, hogy bemutatkozik a nőnek. De amikor kigyúltak a lámpák, kezek erdeje szökött a magasba kérdésekkel.

– Hogyan fogja megkeresni a kötet illusztrátorát? Van olyan nyom, amelyen elindulhat?

– Firenze is olyan jelentős könyvkiadási központ volt, mint Pisa vagy Velence?

És egy izgatott akadémikustól a hátsó sorból:

– Mit gondol Ruskin véleményéről, miszerint a tudat áramlása nélkülözhetetlen a „szánalmas gyarlósághoz”, a *Színjáték* esetében?

David minden tőle telhetőt megtett, hogy kielégítse a kíváncsiságukat, de azt is tudta, hogy már egy órája beszél, és a közönség legtöbb tagja alig várja, hogy felállhasson, kinyújtózhasson, és ihasson valamit. A terem mögötti előtérben látta a fekete csokornyakendős pincéreket, akik pezsgőspoharakat egyensúlyoztak a kezükben tartott tálcán. A központi fűtés besodorta a meleg *hors d'oeuvres* illatát.

Amikor végül lelépett a pódiumról, a közönség számos tagja kezét rázott vele, néhány idősebb úriember megveregette a vállát, dr. Armbruster pedig szélesen mosolygott rá. David tudta, hogy a főnöke abban reménykedett, hogy szenzációra sikerül az előadása, és egy kicsit úgy érezte, hogy ez így is lett. A kezdeti szorongásától eltekintve egyetlen mozdulatot sem vétett el.

Leginkább mégis arra vágyott, hogy megtalálja a feketébe öltözött hölgyet, aki viszont a jelek szerint már távozott a nagyte-

remből. Az előtérben hosszú, damasztabrosszal leterített kecskelábú asztalok várokoztak ezüsttálakkal megrakva. A professzorok könyökvédője már ott villogott a közvetlen közelükben, tányérjuk magasan meg volt rakva.

A fekete ruhás hölgynek viszont nyoma veszett.

– David – mondta éppen dr. Armbruster, miközben megfogta a karját, és egy elegáns idős pár felé vezette őt, akik pezsgőspoharat tartottak a kezükben. – Szerintem te még nem ismered Schillingeréket. Joseph is az Amherstben végzett.

– De jóval a maga ideje előtt – tette hozzá Schillinger, miközben határozott erővel megrázta az ifjú kutató kezét. Úgy nézett ki, mint egy magas, ősoleg daru, horgas orral és ősz hajjal. – Nagyon élveztem az előadását.

– Köszönöm.

– És örülnék, ha rendszeresen tájékozódhatnék a könyvvel végzett munkájáról. Elég hosszú ideig Európában éltem, és...

– Joseph szerénykedik – vágott közbe dr. Armbruster. – Ő volt a mi liechtensteini nagykövetünk.

– És egy saját gyűjteményem is van a nagymesterek rajzaiból. De ilyeneket, mint ezek, még soha nem láttam. A pokol bugyrainak az ábrázolása enyhén szólva is különösen vérfagyasztó.

Davidre mindig is nagy hatással volt azoknak az embereknek a rangja és háttere, akikkel a Newberry rendezvényein találkozott, és most nagyon oda kellett figyelnie, hogy követni tudja a beszélgetésüket Schillingerékkal. A volt nagykövet még egy névjegykártyát is a kezébe nyomott, és felajánlotta a segítségét a kutatásaival kapcsolatban.

– Ha magánarchívumokhoz vagy ilyesmihez szeretne hozzáférni – magyarázta –, akkor van némi befolyásom még a nagy víz túloldaláról is.

De David szinte az egész beszélgetésük alatt a fekete ruhás hölgyet kereste a tekintetével; és amikor végre el tudott szakadni a csoporttól, odament dr. Armbrusterhez, és megkérdezte tőle, nem tudja-e, ki lehet az illető, és hova mehetett.

– Azt mondod, hogy az előadásod felénél érkezett meg?

– Igen, és leghátul ült le.

– Ó, akkor én nem láthattam. Kimentem, hogy felügyeljem a felszolgálatot.

Egy pincér haladt el mellettük, tálcáján egyetlen magányos sajt-felfújttal.

– Remélem, elég harapnivalót rendeltünk – jegyezte meg a főigazgató, mielőtt kimentette magát. – Azok a professzorok olyanok, mint a sáskák.

David megrázott még néhány kezet, válaszolt pár kérdésre, majd, miután az utolsó vendégek is eltávoztak, felsurrant a hátsó lépcsőn az irodájába – egy könyvekkel és papírokkal telezsúfolt kis lyukba –, és felakasztotta a zakóját meg a nyakkendőjét az ajtó belső oldalára. Ezeket mindig ott tartotta az ilyen ritka alkalmak esetére, mint ez az előadás, amikor ki kellett öltöznie. Utána felvette a kabátját és a kesztyűjét, és távozott egy mellékajton keresztül.

Schillinger, a volt nagykövet és a felesége éppen beszálltak egy fekete BMW hátsó ülésére, miközben egy köpcös, kopasz sofőr tartotta nekik az ajtót. Néhány professzor mély beszélgetésbe merülve ácsorgott a lépcsőn. David mit sem kívánt kevésbé, mint hogy észrevegyék, és elvont kérdésekkel kezdjék bombázni, úgyhogy megemelte a kabátja gallérját, és elindult a parkon át.

A park, amelyet régóta már csak a „Hóbortosok tere” néven emlegettek, mivel annyira vonzotta a hordószónokokat, érthető módon meglehetősen kihalt volt ebben az időpontban. A késő délutáni égbolt ólomszürkén lebegett felette, s a szél majdnem lefújta az oszlopokról a nagy, műanyag cukorkadíszeket. Rohamléptekkel közeledett a karácsony, és David még nem vette meg az ajándékokat. Nem mintha sok emberre kellett volna vásárolnia. Ott volt a nővére, a sógora, az unokahúga, és nagyjából ennyi. A barátnője, Linda egy hónapja elköltözött tőle. Legalább egy ajándékkal kevesebb miatt kell aggódnia.

Átkelt az Oak Streeten, észak felé indult, és amikor a metró megállt mellé ért, meghallotta, hogy éppen csikorogva fékez odafele egy szerelvény. Hármassával vette a lépcsőfokokat – középiskolás korában akadályfutott, és még mindig elég jó tempóban bírta –,

így pont időben sikerült bejutnia az automatikusan záródó ajtón. Diadalittasan levetette magát egy ülésre, utána viszont, miközben kicipzárta a kabátját, és arra várt, hogy a szemüvegéről eltűnjön a pára, felmerült benne a kérdés, hogy miért is sietett ennyire. Szombat volt, és aznap estére semmit sem tervezett. Miközben a szerelvény gyorsítani kezdett, és a hangosbemondóban felhangzott a következő állomás neve, David emlékeztette magát, hogy hétfőn ragasztania kell egy cédulát a számítógépére, amelyen az áll: „Legyen már életed!”